

Prolog

Když se 11. března 2011 odlepilo letadlo se mnou a s Justinem od japonské půdy, nenápadně se schylovalo ke zničujícímu zemětřesení. Právě opakující se otřesy krásné a distingované země mě dokázaly čas od času příšerně vyděsit. Svůj strach, když se náš příbytek zatřásl, jsem vždy ukryla do kouta místnosti, schoulená do klubička kolem drobného Justinova tělíčka. Zatímco všude kolem vládla při bouřlivé hře přírody příznačná japonská disciplína a pokora. Vrozená, bezkonkurenční, zakódovaná přímo v genech a ničím nenapodobitelná.

Ne, neměla jsem ji. Tu pokoru a vyrovnanost skromných japonských manželek. Změnila jsem svoje zvyky Evropanky, přestala nosit kratší sukně nebo výstříhy a opustila práci hostesky. Přesto jsem nebyla dostatečně dobrou Japonkou. Nevítala jsem svého japonského manžela mlčky a smířeně, když se pozdě večer vracel z hostesingových barů, kde ztrácel tolik důležitý čas ve společnosti jiných žen. A nebyla jsem zticha, když mě bolela duše při jeho údajných služebních cestách. No a nemlčela jsem ani tehdy, když mě a Justina odbýval slovy o únavě a zaneprázdněnosti. Opravdu jsem nebyla pokornou ženou, jaké za okny malého japonského

městečka Tojohaši žily a dýchaly snad jen vzduch uvolněný z plic svého manžela a živitele. Navzdory tomu jsem věřila, že nás nic nerozdělí. Že po čase dosáhnu na nejvyšší poličku, na sen o rodinném zázemí plném lásky a spokojenosti.

A najednou jsem seděla v letadle směřujícím na Slovensko, s milovaným, sotva pětiletým plodem naší lásky, se dvěma kufry a limitovanou kreditkou. Za námi se v důsledku otřesů země zvedaly vlny tsunami a následný výbuch Fukušimy zamořoval desítky kilometrů vzdalujícího se domova. Tehdy jsem ještě netušila, že Japonsko si pone-su dalším životem už pouze v srdci. Dva měsíce odloučení, abychom si se Šigem poskytl prostor na úvahy o budoucnosti, se změnilo na nekonečno. Můj japonský manžel mě od sebe odštíhl jediným telefonátem a v téže vteřině se vzdal i svého syna. Najednou jsem já, vdaná žena naučená klopit před muži i zaměstnavateli pokorně zrak, stála opět na začátku své poutě za rodinným zázemím, obživou a upřímnou láskou. Můj předešlý život mi odplavila tsunami spolu s průvodcem.

Dnes, dva roky po rozvodu, už Šigeho jinak nenazvu. Dal mi pocit výjimečnosti, úžasného syna a možnost poznat a zamilovat si Japonsko. A potom se z mého a Justinova života vypařil jako bouřkový mrak, abych přes mnohá úskalí konečně našla samu sebe a to svoje vysněné štěstí...

1. kapitola

Teprve před deseti minutami jsem přerušila balení kufrů, abych reagovala na Šigeho telefonát z Japonska přes internetový videohovor. A najednou to byl jeden z nejnepochopitelnějších okamžiků v mém životě. „Baka! Hloupá!“ – vynořila se mi v mysli džidžiho někdejší zklamaná reakce. Seděla jsem na posteli, přede mnou notebook, vedle mě otevřený kufr a všude v pokoji zvuk šíleného tlukotu mého srdce. Průměrných šedesát úderů za minutu se změnilo na cval a do tváře mi vehnalo červeň a slzy. Džidži. Můj japonský dědeček Hiroši. Už před sedmi lety v hostesingovém baru v Tojohaši, když jsem se mu přiznala ke své lásce k Japonci, předpověděl srdeční apokalypsu. „S Japoncem může být šťastná jenom Japonka. To si zapamatuj,“ řekl a rozzlobeně, s prstem namířeným na mě, se mi nadlouho vytratil ze života. Možná jsem tehdy nechtěla slyšet, co mi tím naznačuje. Utekla jsem ze Slovenska od rodiny a přátel, od chaosu, s nímž jsem nedokázala v žádném směru pohnout. No a postupně jsem si zamilovala zemi odlišnou od čehokoli evropského. Díky trpělivému hostovi – zubaři a mému přesvědčení, že pouze takhle si udržím práci, jsem se při hostesingu naučila japonštinu. S diářem a perem v ruce,

kdy se jen dalo. Když se potom do mě, blond'atého snílka s modrýma očima a touhou po opětované lásce, zahleděl snad nejhezčí a nejtajemnější Japonec pod místním sluncem, byla jsem v sedmém nebi. Jednoho dne vešel do baru, v němž jsem pracovala. A do roka se mi díky zájmu tohoto mladého a uhrančivého majitele butiku s módním zbožím zdál můj život srovnaný a čistý.

„I love you, Deniska,“ říkával mi a já jsem mu po naší strohé papírové svatbě ze samé lásky porodila syna. Náš vztah nebyl samozřejmě vždycky pouze v odstínech růžové. Ba časem, jak jsem se už zmínila, nebyl idylický vůbec. Rozdílná mentalita, jeho nepochopitelné zklamání, že jsem mu neprodila vysněnou dceru, či odlišné názory na výchovu a manželství nás neustále vystavovaly zkouškám a otupovaly onu potřebnou chemii mezi námi.

V sedmém, kritickém roce našeho manželství nakonec došlo na džidžiho slova. Seděla jsem na posteli banskobystričského bytu, v ložnici zařízené na přechodné bydlení v době mých výletů na Slovensko, a musela jsem kapitulovat. Můj japonský manžel nehnul ani brvou, když mi přes displej notebooku zakázal vrátit se do Tojohaši. S dárkem v ruce, nasměřovaným do téměř sbaleného kufru, jsem se najednou srdceryvně rozplakala.

„Neplač, mami! To je život,“ ozvalo se vedle mě a vzápětí se mi Justinovy malé ručky ovinuly

kolem krku. Když z vedlejšího pokoje uslyšel, že pláču, přiběhl mi podat pomocnou ruku a naservírovat povzbudivá slova, vytažená z mého slovníku. „Ano, zvládneme to, srdíčko,“ opětovala jsem objetí mého zatím nic netušícího syna a mezi vzlyky jsem si spěšně utírala slzy do rukávu. Japonské ženy totiž nepláčou. A japonské děti neznají způsob, jak svoje matky utěšit. Jaksi vůbec netuší, že by to jejich silné, vždy pokorné a úslužné matky potřebovaly.

Jenže já jsem nebyla skutečná Japonka. A Justin? Vždy byl a bude díky mně z poloviny Evropan. Asi proto mě jeho následná slova o tom, jak mě má rád, znovu rozplakala. „Promiň, Justine, promiň mi to,“ vymáčkla jsem ze sebe, sundala z krku jeho ruce a vstala jsem. Sledoval mě pohledem, když jsem prošla chodbou k protějšímu bytu, přivedla sousedku Zuzku, obula si tenisky a rychle vyběhla přes práh bytu dolů po schodech. Byl večer, venku foukal svěží vítr a já jsem se cítila, jako bych opět utíkala za dědečkem na vzdáleném sídlišti v rodném městě. Dělávala jsem to tak v dětství celé roky, když bylo zapotřebí u nás doma utišit ničující bouři mezi rodiči. Později, v Japonsku, mi běžecské tenisky a vítr ve vlasech pomáhaly zapomenout na skřípání součástek v mém vztahu se Šigem. Běžela jsem rychle, daleko, s pocitem srdce v krku. Dokud jsem si neuvědomila, že mě doma čeká Justin. Můj milovaný a pravděpodobně příšerně vystrašený syn.

Že se děje něco zásadního, pochopil Justin už v následujících dnech. Společně jsme zase vybalili kufry a naším jediným útočištěm se stalo město obklopené horami. Město s hrstkou skutečných přátel a vlastním bytem. Zřejmě mi ho sama prozřetelnost vnukla, když jsem ho svobodná a bez závazků kupovala. Byl květen a my jsme setrvali na Slovensku, přestože jsme měli v Japonsku začínat nový školní rok. Justin v jiné školce a já na postu učitelky angličtiny v domovské škole v Tojokawě. Místo toho jsem Justina znovu doprovázela do školky na sídlišti a přijímala na mobilu hovory od znepokojeného ředitele a kolegů. „Krucí! Gajdzin! Cizinka! Nezodpovědná!“ – problesklo mi hlavou, když jsem nedokázala vyřídit ani jediný z hovorů srozumitelnou řečí a bez přívalu slz. A jako nezodpovědnou cizinku mě museli v té chvíli vnímat i volající. Jako zrádkyni. Slabošku. Která se vzdala. A která měla v mém případě naprosto jasné jméno.

„Šige. Nedovolil mi, abych se vrátila,“ vyslovila jsem přece jen mezi vzlyky při nevímkolikátém kontaktu se školou. Lomcoval mnou strach, jak přežijeme. Cítila jsem zodpovědnost za zklamání důvěry a neuvěřitelný vztek na Šigeho. Protože od Justinova narození jsem měla sen. O jeho světlém a krásném dětství, úplně jiném, než bylo to moje.

Ať to zní jakkoli neuvěřitelně, ten sen mě nakonec podržel. Pomohl mi neutopit se v alkoholu, nespok-

nout prášky na spaní, neoběsit se a nemlátit kolem sebe vším a do všeho. K čemu? Venku svítilo májové slunce, Šige nevolal a my jsme si zvykali na myšlenku, že jsme odkázáni sami na sebe.

Jenom jedno jsem si pořád nedokázala připustit. Čas běžel a já stále nechápala, že Šigeho rozhodnutí opustit nás není pouze jeho krátkodobý rozmar.